

Bineînțeles, auzise și el despre poveștile cu Moș Crăciun. Dar era mare acum, iar poveștile erau doar povești. Sub nicio formă nu aveau cum să-l facă să creadă pe el, Timothy din clasa a II-a, că un bătrânel, și ce mai bătrânel, de două mii și ceva de ani, umbla din casă în casă fără să-l simtă nimeni, de la un capăt în altul al lumii, într-o singură noapte! Auzi, ce idee! Își dăduse demult seama că nu putea fi adevărat. Dar problema era alta! De ce nu voia nimeni să spună adevărul? De ce toți adulții îi jineau partea acestui Moș? Și cum se făcea că niciodată nu putea să rămână trează în noaptea de Crăciun?

Dar anul ăsta avea să elucideze misterul! Făcuse un plan încă de vara trecută. El și Doc îl vor întinde o capcană oricărei persoane care o face pe Moș Crăciunul. Fie că e tată, mamă ori bunica, doamna învățătoare sau vecinul, peste patru zile urma să aște! Nu există Moș Crăciun, acum nu trebuie decât să o demonstreze întregii lumi!

După o zi lungă în zăpadă, nimeni nu avea cum să îl suspecteze că merge prea devreme la culcare. Părinții își vor vedea de ale lor, iar el și Doc vor putea lucra la capcană.

Se lăcase deja într-unerical când Timothy își îmbrăcă pijamama cu cosmonauți, bău ceaiul fierbinte și aromată pregătit de mamă și urcă scările spre dormitorul lui, urmat de Doc.

— Să nu uți să-i scrii Moșului, azi! glasul lui tată strigându-l din sufragerie.

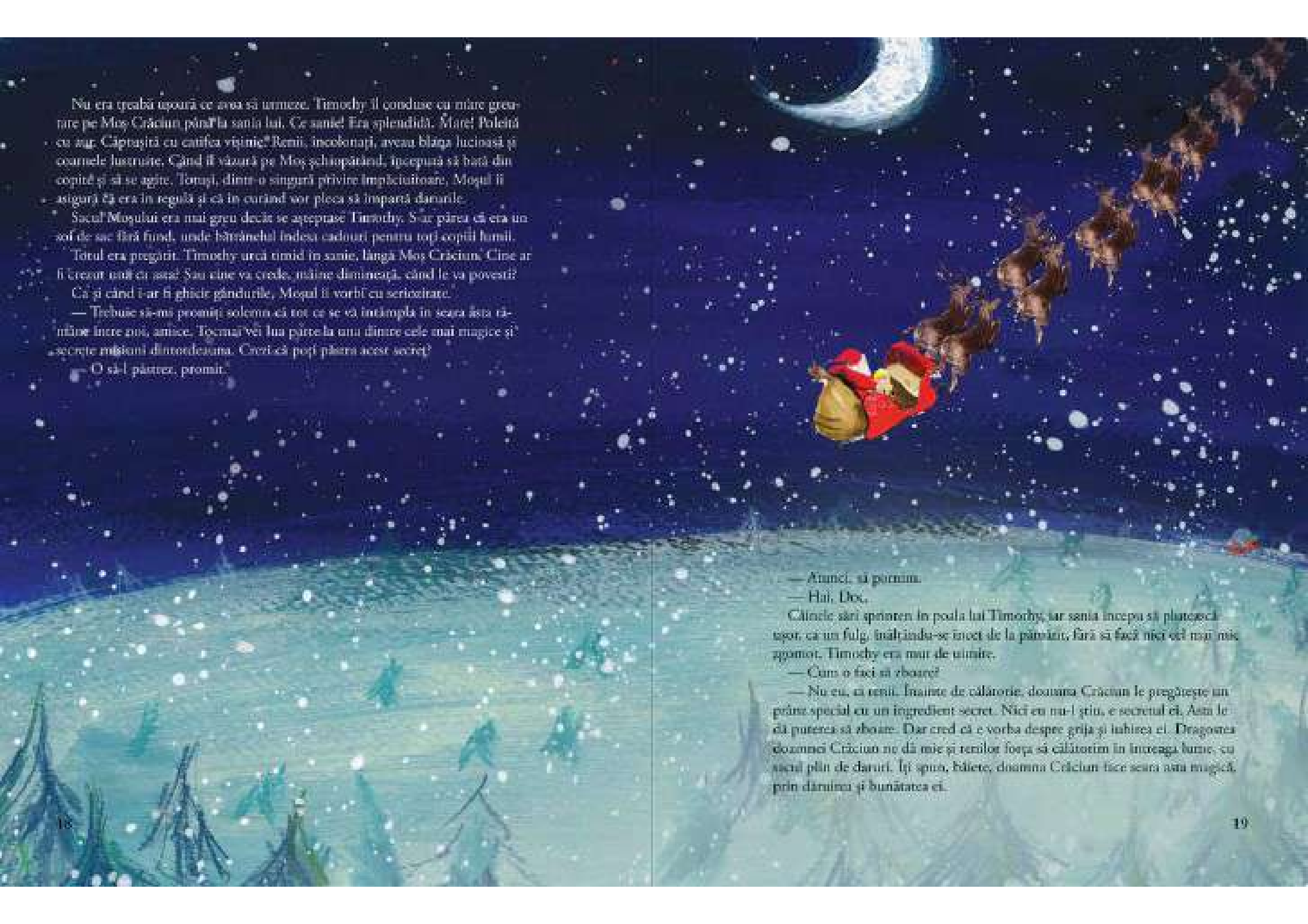
„Ah, sigur, să-i scriu Moșului, de parcă ar fi real”, murmură băiatul, însă răspunse:

— O să-i scriu chiar în seara asta, așa că o să am nevoie de liniște ca să mă pot concentra! Deci nu mă deranjați! Noapte bună!

Nimeni nu observă ce meșterea Timothy cu iscusință în după-amiezele în care se ascundea cu Doc în corral de pătură. Ba stărea câte un cablu, ba se rostogolea câte o mingeață de ping-pong, ba vreo paletă de tenis apărea legată în mod bizar de o instalație de pom; însă totul făcea parte din planul pe care băiețelul îl respecta cu rigurozitate.

Când, în sfârșit, toate străzile erau albe și toate magazinele, închise, când mamă ornă ultimele fursecuri în formă de steluțe, iar tată arțna, fredonând un cântec, ciorapii la marginea șemineului, atunci Timothy știa că era timpul să intervină.

Nu era treabă ușoară ce avea să urmeze. Timothy îl conduse cu mare greutate pe Moș Crăciun până la sania lui. Ce sanie! Era splendidă. Mare! Pălăvă cu nar. Căptușită cu catifea roșie. Remii, încononafi, aveau blăna lucioasă și coamele lustruite. Când îl văzură pe Moș schiopătând, începură să bătă din coapse și să se agite. Totuși, dintr-o singură privire implicativă, Moșul îi asigură că era în regulă și că în curând vor pleca să împartă darurile.

Sacul Moșului era mai greu decât se așteptase Timothy. S-ar părea că era un sof de sac fără fund, unde bătrânul îndesa cadourile pentru toți copiii lumii.

Totul era pregătit. Timothy arcă timid în sanie, lângă Moș Crăciun. Cine ar fi crezut unul cu asta! Sau cine va crede, măcar dimineața, când le va povesti?

Că și când iar îi ghice gândurile, Moșul îi vorbi cu seriozitate.

— Trebuie să-mi promiți solemn că tot ce se va întâmpla în seara asta rămâne între noi, amice. Tocmai vei lua parte la una dintre cele mai magice și secrete misiuni din toată lumea. Crezi că poți păstra acest secret?

— O să-l păstrez, promit.

— Anunți, să pornim.

— Hai, Doș.

Căinele sări speriat în poala lui Timothy, iar sania începu să plutească ușor, ca un fulg, înălțându-se încet de la pământ, fără să facă nici cel mai mic zgomot. Timothy era mult de uimire.

— Cum o faci să zboare?

— Nu eu, ci renii. Înainte de călătorie, doamna Crăciun le pregătește un prânz special cu un ingredient secret. Nici eu nu-l știu, e secretul ei. Asta le dă puterea să zboare. Dar cred că e vorba despre grija și iubirea ei. Doamna Crăciun nu dă mie și renilor forța să călătorim în întreaga lume, cu sacii plini de daruri. Îți spun, băiete, doamna Crăciun face seara asta magie, prin darurile și bunățatea ei.

- Să suflu, pur și simplu?
- Să suflă, pur și simplu! Sărind în sanie, ai preluat din puterile mele. Te strecoari cu atenție, pe ușă, nu pe coș, că nu ai experiență, iar cadourile potrivite se vor ridica la suprafața sacului.
- Timothy asculta cu gura deschisă. Moș Crăciun își dădu ochii peste cap și explică:
- Elfiu, când citești scrisorile și pregătești cadourile, le conectezi cu hărta, așa încât, atunci când ajung la o adresă, cadourile potrivite sunt propulsate la gura sacului. Păi, îți dai seama cât timp aș pierde dacă aș scotoici prin sac la fiecare casă din lume?
- Am înțeles.
- Le așezi sub brad, în ciorap, pe noaptea, te adaptezi. Și... foarte important, mănânci brișoșele, biscuiții, tocana, ce-o fi, și nu uiți de lapte. Întordeau-na, trei sferturi din pahar. Ai grijă să nu uiți sacul și te întorci repede la sanie. Hai, fugi!
- Timothy înșfăcă sacul, pregătit să fie copleșit de greutatea lui, însă nu era mai greu decât o pungă de orez. Sania magică, asta se întâmplase, așadar.
- Hei, Timothy!
- Băiatul se întoarse către Moș Crăciun.
- Dacă găsești bezele, să îți aduci și mie câteva. Sunt preferatele mele.
- Timothy termină repede prima casă și pe a doua și apoi încă zece sau douăzeci. Se strecura în casă, lăsa cadourile, sorbea trei sferturi din paharul cu lapte și se întorcea cu buzunarele pline de dulciuri pentru Moș, care era mare pofticios. În blocuri, case, cabane, povestea era aceeași.
- De ce strămbi din nas, puștiule, ce-ai pășit? îl întrebă Moș Crăciun când îi văzu figura schimonosită la ieșirea dintr-o casușă cochecă din Australia.
- Cred că era lapte de cangur... mormăi Timothy.
- Aproape că se crăpa de ziuă când mai erau doar câteva cadouri de împărțit, înainte de dimineața de Crăciun, când sania începu să alunece, scăpând de sub control.
- Ce se întâmplă?
- Se întâmplă că a avut cineva acum o revelație că magia nu e reală.